

V I Lenin

Revolutionens uppgifter

Ryssland är ett småborgerligt land. Den väldiga befolkningsmajoriteten tillhör småborgarnas klass. Dess vacklan mellan bourgeoisin och proletariatet är oundviklig. Endast om den ansluter sig till proletariatet är en lätt, fredlig, snabb och lugn seger för revolutionens, fredens och frihetens sak, för jordens överlämnande åt de arbetande tryggad.

Vår revolutions förlopp visar oss denna vacklan i praktiken. Låt oss alltså inte göra oss några illusioner om socialistrevolutionärernas och mensjevikernas partier, låt oss stå fast på vår proletära klassväg. Fattigböndernas elände, krigets fador, svältens fador – allt detta visar massorna allt påtagligare att den proletära vägen är riktig och att det är nödvändigt att stödja den proletära revolutionen.

De ”fredliga” småborgerliga förhoppningarna på ”koalition” med bourgeoisin, på kompromissande med den, på möjligheten att ”lugnt” invänta ett ”snart” inkallande av konstituerande församlingen osv – allt detta slås skoningslöst, hårt och obönhörligt sönder av revolutionens gång. Kornilovrevolten var den senaste hårda läxan, en läxa i stor skala som kompletterar de tusen sinom tusen små läxor, som de lokala kapitalisterna och godsägarna genom sitt bedrägeri ger arbetarna och bönderna och som officerarna ger soldaterna osv, osv.

Missnöjet, indignationen, förbittringen inom armén, bland bönderna och bland arbetarna växer. Socialistrevolutionärernas och mensjevikernas ”koalition” med bourgeoisin, som lovar allt men inte håller någonting, enerverar massorna, öppnar ögonen på dem, driver dem till uppror.

Det finns en växande vänsteropposition bland socialistrevolutionärerna (Spiridonova m fl) och bland mensjevikerna (Martov m fl) och den uppgår redan till 40 procent av dessa partiers ”råd” och ”kongress”. Och i *de undre skikten*, bland proletariatet och bönderna, särskilt bland de fattigaste, tillhör *majoriteten* av socialistrevolutionärerna och mensjevikerna ”*vänstern*”.

Kornilovrevolten är instruktiv och har gett många lärdomar.

Man kan inte veta, om sovjeterna nu kommer att kunna gå längre än socialistrevolutionärernas och mensjevikernas ledare och därmed trygga revolutionens fredliga utveckling, eller om de åter kommer att göra på stället marsch och härigenom göra det proletära upproret oundvikligt.

Det kan man inte veta.

Det är vår sak att hjälpa till att göra allt som är möjligt för att säkra den ”sista” chansen för en fredlig utveckling av revolutionen, att hjälpa till härmed genom att framlägga vårt program, att klargöra dess allmän folkliga karaktär, dess ovillkorliga överensstämmelse med den väldiga befolkningsmajoritetens intressen och krav.

Nedanstående rader utgör just ett försök att framlägga ett sådant program.

Låt oss mera föra det till de ”undre” skikten, till massorna, till tjänstemännen, till arbetarna och bönderna, inte bara till de våra utan också till de socialistrevolutionära, till de partilösa, till de oupplysta. Låt oss försöka höja dem till självständigt tänkande, till att fatta egna beslut, till att sända *sina* delegationer till konferensen, till sovjeterna, till regeringen, då kommer vårt arbete inte att vara förgäves, *vilken* utgång konferensen *än får*. Då kommer det att vara till nytta såväl för konferensen som för valen till konstituerande församlingen och all politisk verksamhet överhuvudtaget.

Livet lär, att det bolsjevikiska programmet och den bolsjevikiska taktiken är riktiga. Från den 20 april till kornilovrevolten "har så kort tid förflutit och så mycket hänt".

Massornas erfarenhet, de *förtryckta* klassernas erfarenhet har under denna tid gett dem oerhört mycket, och socialistrevolutionärernas och mensjevikernas ledare har helt skilt sig från massorna. Det kommer att visa sig allra säkrast just genom ett helt konkret program, försåvitt det lyckas att föra ut diskussionen härom till massorna.

Det fördärliga i kompromissandet med kapitalisterna

1. Att låta bourgeoisins representanter, om än i ringa antal, stanna kvar vid makten, att låta sådana uppenbara kornilovmän som generalerna Aleksejev, Klembovskij, Bagration, Gagarin osv eller sådana som visat sig vara fullkomligt maktlösa gentemot bourgeoisin och visat sig vara i stånd att handla bonapartistiskt, som Kerenskij, stanna kvar vid makten – det innebär att öppna dörren på vid gavel å ena sidan för svälten och den oundvikliga ekonomiska katastrofen, som kapitalisterna medvetet påskyndar och skärper, och å andra sidan för en militär katastrof, ty armén hatar högkvarteret och kan inte med entusiasm delta i det imperialistiska kriget. Dessutom kommer de kornilovska generalerna och officerarna, om de får stanna kvar vid makten, utan tvivel att *medvetet öppna fronten för tyskarna*, som de gjorde med Galizien och Riga. Det enda, som kan hindra detta, är att en ny regering bildas på nya grundvalar, vilka framläggs härnedan. Om socialistrevolutionärerna och mensjevikerna efter allt vad vi upplevt sedan den 20 april skulle fortsätta med något slags kompromissande med bourgeoisin, så vore det inte endast ett fel från deras sida utan ett direkt förräderi mot folket och revolutionen.

Makten åt sovjeterna

2. All makt i staten måste uteslutande övergå till representanterna för arbetar-, soldat- och bondedeputerades sovjeterna på grundval av ett konkret program och under förutsättningen att makten är helt ansvarig inför sovjeterna. Det måste genast företas nyval till sovjeterna både för att ta hänsyn till folkets hela erfarenhet under de senaste, särskilt innehållsrika revolutionsveckorna och för att avlägsna de skriande orättvisor (att valen inte var proportionella, inte lika osv), som här och där ännu inte blivit korrigerade.

På orter, där det ännu inte finns några demokratiskt valda institutioner, och i armén måste all makt helt och hållet övergå till de lokala sovjeterna och till av dem valda kommissarier och andra institutioner, men endast sådana som är valda.

Överallt och med fullt stöd från statens sida måste man ovillkorligen beväpna arbetarna och de revolutionära trupperna, dvs de trupper som i handling visat att de är i stånd att slå ned kornilovmännen.

Fred åt folken

3. Sovjetregeringen måste *omedelbart* föreslå *alla* krigförande folk (dvs samtidigt såväl deras regeringar som arbetar- och bondemassorna) att genast sluta en allmän fred på demokratiska villkor, ävensom att omedelbart ingå ett vapenstillestånd (om också bara för tre månader).

Huvudvillkoret för en demokratisk fred är att man avstår från annexioner (erövringar) – inte i den oriktiga meningen, att alla makter återfår vad de har förlorat utan i den enda riktiga meningen, att *varje* nationalitet, utan ett enda undantag, både i Europa och i kolonierna, får frihet och möjlighet att själv avgöra om den vill bilda en *särskild* stat eller ingå i någon annan stat.

Men då sovjetregeringen framlägger fredsvillkoren, måste den själv omedelbart ta itu med att praktiskt uppfylla dem, dvs publicera och bryta de hemliga fördrag, som än idag binder oss, som tsaren ingick och som lovar de ryska kapitalisterna att plundra Turkiet, Österrike osv. Vidare är vi skyldiga att genast uppfylla ukrainarnas och finländarnas villkor och tillförsäkra dem liksom alla ickeryska nationaliteter i Ryssland full frihet, ända till frihet att avskilja sig, att tillämpa detsamma gentemot hela Armenien, att förplikta oss att utrymma Armenien och de av oss besatta turkiska områdena osv.

Sådana fredsvillkor kommer inte att mottas välvilligt av kapitalisterna, men hos alla folk kommer de att möta en så oerhörd sympati och framkalla ett så stort, världshistoriskt utbrott av entusiasm och allmän förbittring över rövarkrigets förlängning, att vi högst sannolikt genast kommer att få vapenstillestånd och samtycke till att fredsförhandlingar indleds. Ty arbetarrevolutionen mot kriget växer oemotståndligt överallt, och den kan inte drivas framåt genom fraser om fred (med vilka *alla* imperialistiska regeringar, och även vår kerenskijregering, länge bedragit arbetarna och bönderna), utan endast genom att bryta med kapitalisterna och föreslå fred.

Ifall det minst sannolika skulle inträffa, dvs om inte en enda krigförande stat går med ens på vapenstillestånd, så blir kriget från vår sida verkligen ett påtvunget krig, verkligen ett rättvist krig och ett försvarskrig. Enbart den omständigheten, att proletariatet och fattigbönderna inser detta, kommer att göra Ryssland mångdubbelt starkare även i militärt avseende, särskilt sedan man helt brutit med de folkplundrande kapitalisterna, för att inte tala om att kriget då från vår sida inte endast i ord utan även i handling blir ett krig i förbund med de förtryckta klasserna i alla länder, ett krig i förbund med de förtryckta folken i hela världen.

I synnerhet bör folket varnas för det påstående från kapitalisterna, som de mest uppskrämda och kälkborgarna ibland faller till föga för och som går ut på att brittiska o a kapitalister skulle kunna allvarligt skada den ryska revolutionen, ifall vårt nuvarande roffarförbund med dem bryts. Detta påstående är fullständigt lögnaktigt, ty ”de allierades finansiella stöd”, som berikar bankirerna, ”stödjer” de ryska arbetarna och bönderna endast på samma sätt, som repet stödjer den hängde. Det finns tillräckligt med spannmål, kol, olja och järn i Ryssland, och för oss är det endast nödvändigt att frigöra sig från de folkplundrande godsägarna och kapitalisterna för att dessa produkter skall kunna fördelas på ett riktigt sätt. Vad beträffar ett eventuellt krigshot mot det ryska folket från dess nuvarande allierades sida, så är antagandet, att fransmännen och italienarna skulle vara i stånd att förena sina trupper med de tyska och låta dem rycka mot Ryssland, som föreslagit en rättvis fred, ett uppenbart absurt antagande; och även om Storbritannien, Amerika och Japan förklarade krig mot Ryssland (vilket vore i högsta grad svårt för dem, både emedan ett sådant krig skulle vara ytterst impopulärt bland massorna och även emedan kapitalisterna i dessa länder har olika materiella intressen ifråga om delningen av Asien och i synnerhet ifråga om Kinas plundring), så skulle de inte kunna vålla Ryssland ens en hundradel av den skada och de olyckor, som kriget mot Tyskland, Österrike och Turkiet förorsakar.

Jorden åt de arbetande

4. Sovjetregeringen måste omedelbart förklara privatäganderätten till godsägarjorden upphävd utan ersättning och överlämna denna jord till bondekommittéernas förvaltning till dess konstituerande församlingen avgjort frågan. Även godsägarnas inventarier måste överlämnas till bondekommittéernas förvaltning, så att de ovillkorligen i främsta rummet ställs till fattigböndernas förfogande för avgiftsfritt brukande.

Sådana åtgärder, som böndernas väldiga majoritet redan länge krävt både i resolutionerna på sina kongresser och i hundratals lokala instruktioner (såsom bl a framgår av

sammanfattningen av 242 instruktioner i Izvestija Sovjeta Krestianskich Deputatov) är ovillkorligen och ofördröjligen nödvändiga. Det får inte längre tillåtas några uppskov, som bönderna så lidit av under ”koalitions”-regeringens tid.

Varje regering, som skulle dröja med dessa åtgärder, måste anses som en *folkfientlig* regering, vilken förtjänar att störtas och krossas av arbetarnas och böndernas uppror. Och tvärtom: endast en regering, som genomför dessa åtgärder, blir en hela folkets regering.

Kamp mot svälten och förfallet

5. Sovjetregeringen måste omedelbart införa en hela staten omfattande arbetarkontroll över produktionen och konsumtionen. Utan detta är, som erfarenheten efter den 6 maj redan visat, alla löften om reformer och alla försök att genomföra dem maktlösa, och hela landet kommer att hotas av svält och en oerhörd katastrof vilka kan bryta ut under de närmaste veckorna.

Det är nödvändigt att omedelbart nationalisera bankerna och försäkringsväsendet och likaså de viktigaste industrigrenarna (olja-, kol-, stål-, sockerindustrin osv), därjämte bör affärshemligheten ovillkorligen avskaffas och en oavlåtlig uppsikt från arbetarnas och böndernas sida upprättas över kapitalisternas obetydliga minoritet, som berikar sig på leveranser till staten och undandrar sig räkenskapskyldighet och en rättvis beskattning av sina profiter och förmögenheter.

Sådana åtgärder, som inte berövar vare sig medelbönderna, kosackerna eller småhantverkarna en enda kopek av deras egendom, är ovillkorligen rättvisa för att åstadkomma en lika fördelning av krigets bördor och högst brådskande för kampen mot svälten. Först då kapitalisternas marodörfasoner tyglats och det gjorts slut på deras uppsåtliga sabotage av produktionen, går det att höja arbetsproduktiviteten, införa allmän arbetsplikt, ordna ett riktigt utbyte av spannmål mot industriprodukter och återföra till statskassan de många miljarder sedlar, som de rika gömmer.

Utan dessa åtgärder är det även omöjligt att utan ersättning upphäva äganderätten till godsägarnas jord, ty godsägarnas jord är till största delen intecknad i bankerna och godsägarnas och kapitalisternas intressen är oupplösligt sammanflätade med varandra.

Den senaste resolutionen av den ekonomiska avdelningen i arbetar- och soldatdeputerade-sovjeternas allryska centrala exekutivkommitté (Rabotjaja Gazeta nr 152) erkänner inte endast att regeringens åtgärder är ”ödesdigra” (t ex höjningen av spannmålspriserna för att berika godsägarna och kulakerna), inte endast ”det faktum att de vid regeringen bildade centralorganen för det ekonomiska livets reglering är *fullständigt överksamma*”, utan t o m att denna regering ”*överträder lagarna*”. Detta medgivande av socialistrevolutionärernas och mensjevnikernas styrande partier visar än en gång hela brottsligheten i den politik, som innebär kompromiss med bourgeoisin.

Kampen mot godsägarnas och kapitalisternas kontrarevolution

6. Kornilov- och kaledinrevolten stöddes av hela godsägar- och kapitalistklassen med kadeternas (”folkfrihetens”) parti i spetsen. Det är fullständigt bevisat redan av de fakta, som publicerats i Izvestija TsIK.

Men ingenting har gjorts för att helt kuva denna kontrarevolution eller ens för att undersöka den, och ingenting kan heller på allvar göras utan att makten övergår till sovjeterna. Ingen kommission, som inte innehar statsmakten, är i stånd att genomföra en fullständig undersökning, att häkta de skyldiga osv. Endast en sovjetregering kan och måste göra detta. Endast en sovjetregering, som häktar kornilovgeneralerna och den borgerliga

kontrarevolutionens ledare (Gutjkov, Miljukov, Rjabusjinskij, Maklakov & Co), som upplöser de kontrarevolutionära sammanslutningarna (riksduman, officersförbunden osv), som ställer deras medlemmar under de lokala sovjeternas uppsikt och upplöser de kontrarevolutionära förbanden, kan säkerställa Ryssland mot ett oundvikligt upprepande av "kornilov"-försök.

Endast en sovjetregering kan tillsätta en kommission för att företa en fullständig och offentlig undersökning av kornilovmännens sak, liksom även alla andra, om än av bourgeoisin väckta rättssaker, och endast en sådan kommission skulle bolsjevikernas parti för sin del uppmana arbetarna att helt följa och stödja.

Endast en sovjetregering skulle framgångsrikt kunna bekämpa en så skriande orättvisa som att kapitalisterna med hjälp av de miljoner, som de rövat ifrån folket, slagit under sig de största tryckerierna och de flesta tidningarna. Det är nödvändigt att förbjuda de borgerliga kontrarevolutionära tidningarna (Retj, Russkoje Slovo osv), att konfiskera deras tryckerier, förklara privatannonserna i tidningarna för statsmonopol, överföra dem till regeringstidningen, som utges av sovjeterna och som säger bönderna sanningen. Endast så kan och måste man slå ur bourgeoisins hand det mäktiga vapen, varmed den ostraffat sprider lögn och förtal, lurar folket, vilseleder bönderna och förbereder kontrarevolutionen.

Revolutionens fredliga utveckling

7. Inför Rysslands demokrati, sovjeterna, socialistrevolutionärernas och mensjevikernas partier öppnar sig nu den i revolutionernas historia ytterst sällan förekommande möjligheten att säkerställa inkallandet av konstituerande församlingen till utsatt tid utan nya uppskov, möjligheten att rädda landet undan militär och ekonomisk katastrof, möjligheten att trygga en fredlig utveckling av revolutionen.

Om sovjeterna nu helt och uteslutande tar statsmakten i sina händer för att genomföra det ovan framlagda programmet, så är sovjeterna säkrade stöd inte endast från nio tiondelar av Rysslands befolkning, från arbetarklassen och den väldiga bondemajoriteten. Sovjeterna är även säkrade den största revolutionära entusiasm inom armén och inom folkmajoriteten, den entusiasm varförutan det är omöjligt att besegra svälten och kriget.

Något slags motstånd mot sovjeterna skulle det nu inte ens kunna bli tal om, ifall de inte själva vacklade. Ingen enda klass kommer att våga starta ett uppror mot sovjeterna, och godsägarna och kapitalisterna, som fått en hård läxa genom erfarenheten av kornilovrevolten, kommer att fredligt avstå makten inför sovjeternas ultimativa krav. För att övervinna kapitalisternas motstånd mot sovjeternas program blir det tillräckligt att låta arbetarna och bönderna ha uppsikt över utsugarna och att tillämpa sådana straffåtgärder mot de ohörsamma som konfiskation av all egendom i förening med ett kortare fängelsestraff.

Om sovjeterna tog hela makten, så skulle de idag fortfarande – och det är antagligen deras sista chans – trygga revolutionen en fredlig utveckling, trygga folket fredliga val av sina deputerade, en fredlig kamp mellan partierna inom sovjeterna, en praktisk prövning av de olika partiernas program och en fredlig övergång av makten från det ena partiet till det andra.

Om denna möjlighet försitts, så visar hela revolutionens utvecklingsgång, från rörelsen den 20 april och till kornilovrevolten, att ett ytterst bittert inbördeskrig mellan bourgeoisin och proletariatet är oundvikligt. Den ofrånkomliga katastrofen kommer att föra detta krig närmare. Som alla för det mänskliga förståndet tillgängliga data och överväganden visar, måste det sluta med fullständig seger för arbetarklassen, som kommer att stödjas av fattigbönderna, för att genomföra det framlagda programmet; men detta krig kan bli ytterst svårt och blodigt, det kan kosta tiotusentals godsägare, kapitalister och med dem sympatiserande officerare livet.

Proletariatet kommer inte att rygga tillbaka för några offer för att rädda revolutionen, som inte kan räddas på något annat sätt än genom det framlagda programmet. Men proletariatet skulle på alla sätt stödja sovjeterna, om dessa förverkligade sin sista chans till en fredlig utveckling av revolutionen.

Undertecknat: N K

Skrevet under första hälften av september 1917

Publicerat i nr 20 och 21 av tidningen *Rabotjij Put* den 9 och 10 oktober (26 och 27 september) 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 34, s 229-238